

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Ambona trade s. r. o.**, IČ: 26691795, se sídlem Sokolská 1883/8, 120 00 Praha 2, zastoupen společností poskytující daňové poradenství ARIADNA, s. r. o., IČ: 64581144, se sídlem Bořivojova 21/2419, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2013, č. j. 10171/13/5000-14201-711360,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29. 3. 2013, č. j. 10171/13/5000-14201-711360, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, společnosti ARIADNA s. r. o.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného čj. 10171/13/5000-14201-711360 ze dne 29. 3. 2013, jímž zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 2 (dále „správce daně“) čj. 313254/12/002512108359 ze dne 8. 11. 2012. Správce daně svým rozhodnutím uložil žalobci pokutu podle ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „daňový řád“), za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011.

Žalobce v žalobě uvedl, že správce daně uložil žalobci pokutu za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob z toho důvodu, že příslušná plná moc,

kteřou udělil žalobce daňovému poradci, nebyla v zákonné lhůtě ve smyslu ustanovení § 136 odst. 1 a 2 daňového řádu uplatněna u místně a věcně příslušného správce daně, ale byla uplatněna u místně nepřislusného správce daně, i když věcně příslušného (u Finančního úřadu pro Prahu 8).

Podle žalobce pro uvedený právní závěr správce daně není v daňovém řádu opora, neboť podle ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Předmětná plná moc byla tedy vůči správci daně účinná od 4. 4. 2012, kdy mu byla doručena jiným věcně příslušným správcem daně. Zároveň podle žalobce z ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu nevyplývá, že by příslušná plná moc musela být uplatněna před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1 u místně příslušného správce daně, ale je zde použit obecný termín správce daně. Platí tedy ustanovení § 35 odst. 2 daňového řádu, podle kterého nebyl-li úkon učiněn u věcně a místně příslušného správce daně, je lhůta zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty učiněn tento úkon u nadřízeného správce daně nebo u jiného věcně příslušného správce daně. Proto postačí, je-li příslušná plná moc uplatněna nejpozději v poslední den lhůty podle ustanovení § 136 odst. 1 daňového řádu u jakéhokoli věcně příslušného správce daně nebo u správce daně nadřízeného místně příslušnému správci daně. Předmětnou plnou moc uplatnil zástupce daňového subjektu u věcně příslušného správce daně Finančního úřadu pro Prahu 8, v zákonné lhůtě a tedy včas. K uvedené skutečnosti správce daně při hodnocení důkazů vůbec nepřihlédl, čímž postupoval v rozporu s ustanovením § 8 odst. 1 daňového řádu, podle kterého správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

K závěru, že příslušná plná moc musí být uplatněna před uplynutím tříměsíční lhůty výlučně u místně příslušného správce daně, nelze podle žalobce dojít ani při zohlednění ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu, které stanoví, že plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Účinností plné moci, udělené ve smyslu ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu, vůči místně příslušnému správci daně, je podmíněn až úkon daňového poradce, kterého se udělená plná moc týká, vůči místně příslušnému správci daně, tedy podání daňového přiznání v prodloužené lhůtě, nikoli vlastní uplatnění plné moci u tohoto místně příslušného správce daně; to by muselo být v ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu výslovně uvedeno.

K námitce, že v ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu není uvedeno, že by příslušná plná moc musela být uplatněna před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1 u místně příslušného správce daně, ale je zde použit obecný termín správce daně, odkazuje žalovaný na ustanovení § 73 daňového řádu, podle kterého se podání činí vždy u místně i věcně příslušného správce daně. Žalobce namítá, že zatímco v ustanovení § 73 daňového řádu použil zákonodárce termín příslušný správce, čímž lze rozumět místně i věcně příslušného správce, v ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu použil zákonodárce termín správce daně. Uplatnění příslušné plné moci v zákonné lhůtě tedy zákonodárce nevázal výslovně jen na příslušného správce daně. Je proto nutné při posuzování této otázky přihlídnout o k liberačnímu ustanovení daňového řádu o zachování lhůty, tedy k ustanovení § 35 odst. 2 daňového řádu, podle kterého nebyl-li úkon učiněn u věcně a místně příslušného správce daně, je lhůta zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty učiněn tento úkon u nadřízeného správce daně nebo u jiného věcně příslušného správce daně.

Pokud žalovaný jako argument tvrdí, že se místně příslušný správce daně bude udělenou plnou mocí řídit až od okamžiku jejího přijetí, pak opomíjí účel příslušné plné moci, jímž je prodloužení zákonné lhůty k podání daňového přiznání. Jak žalobce uvedl v podaném odvolání, pokud plnou moc obdrží správce daně po stanoveném termínu proto, že ji daňový subjekt uplatnil u místně nepřislusného správce daně nebo u nadřízeného správce daně a ten ji

podle ustanovení § 75 daňového řádu a v souladu se zásadou rychlosti postoupil místně příslušnému správci daně, pak v žádném případě tato skutečnost nemaří ani neohrožuje cíl správy daní. Dovožovat v takovémto případě vznik sankcí pouze na základě několikadenní absence plné moci u místně příslušného správce daně lze považovat za projev přepjatého formalismu, který správní soudy ve své judikatuře odmítají.

K námitce ve vztahu k aplikaci ustanovení § 35 odst. 2 daňového řádu se žalovaný dovolává důvodové zprávy k tomuto ustanovení, ale již neuvádí, jaké obstrukční a spekulativní jednání lze spatřovat v postupu daňového poradce, který předmětnou plnou moc uplatní u místně nepřislušného správce daně. Přímo pak opomíjí skutečnost, že daňový řád jako liberační důvod pro zachování lhůty uvádí to, že potřebný úkon může být učiněn také u jiného věcně příslušného správce daně.

Pokud se žalovaný dovolává odborné literatury, pak podle žalobce nelze opominout, že jako autorka komentáře k ustanovení § 136 daňového řádu je uvedena JUDr. Alena Schillerová, Ph.D., v té době ředitelka Finančního úřadu Brno-venkov, která svůj právní názor opírá pouze o ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu, a argumentuje tím, že smyslem zákona určitě nemůže být to, aby správce daně byl nucen postupovat v souladu s plnou mocí, pokud by fakticky nebyla v jeho sféře vlivu, tzn. plná moc nebude považována za účinnou (uplatněnou), pokud danému správci daně nebyla doručena (např. i formou postoupení jiným správcem daně). Autorka komentáře však podle žalobce zcela opomíjí ustanovení § 35 odst. 2 daňového řádu, jakož i skutečnost, že účelem udělení předmětné plné moci je prodloužení zákonné lhůty k podání daňového přiznání, takže jen teoreticky by se mohlo stát, že by místně příslušný správce daně zpracovával daňové přiznání, podané daňovým poradcem v prodloužené lhůtě v době, kdy by příslušnou plnou moc ještě od jiného věcně příslušného správce daně neobdržel.

I kdyby bylo možné připustit dvojí možný výklad předmětného ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu, pak by stejně musely podle žalobce finanční orgány zvolit výklad příznivější daňovému subjektu, jak to vyplývá ze zásady *in dubio mitius*.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že mezi žalobcem a žalovaným není sporu o skutkových zjištěních. Předmětem sporu je až řešení právní otázky, zda v daném případě, kdy žalobce podal plnou moc udělenou daňovému poradcí ke zpracování a podání přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2011 u místně nepřislušného správce daně - Finančního úřadu pro Prahu 8 - v poslední den tříměsíční lhůty pro podání daňového přiznání a tato plná moc byla postoupena místně příslušnému správci daně - Finančnímu úřadu pro Prahu 2 - tak, že ji měl k dispozici až po uplynutí tříměsíční lhůty podle ust. § 136 odst. 1 daňového řádu (v daném případě dne 4. 4. 2013), byla plná moc uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty, a byla tak naplněna podmínka upravená v ust. § 136 odst. 2 daňového řádu a lhůta pro podání daňového přiznání měla končit až uplynutím šesti měsíců po uplynutí zdaňovacího období roku 2011, tj. v konkrétním případě dne 2. 7. 2012.

K argumentaci uplatněné žalobcem žalovaný uvedl, že podle jeho názoru je výklad ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu v souvislosti s § 27 odst. 2 daňového řádu zcela jednoznačný a nevede k žádnému dvojímu výkladu. Lhůty pro podání přiznání k daním z příjmů jsou zakotveny v ust. § 136 odst. 1 daňového řádu, popř. v ust. § 136 odst. 2 daňového řádu. Dle ust. § 136 odst. 1 daňového řádu tak platí, že daňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, se podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. Z ust. § 136 odst. 2 daňového řádu pak vyplývá, že jde-li o daňový subjekt, který má zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, nebo jehož daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává se daňové

přiznání podle odstavce 1 nejpozději do 6 měsíců od uplynutí zdaňovacího období. To platí jen, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1. Obecně pak platí pravidlo, že podání se činí u příslušného (tj. věcně a místně příslušného) správce daně (viz. § 73 odst. 1 daňového řádu).

Z ust. § 27 odst. 2 daňového řádu pak vyplývá, že plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.

V kontextu těchto zákonných ustanovení nelze dle názoru žalovaného dospět k jinému závěru než, že chce-li daňový subjekt, aby jeho přiznání k daním z příjmů, které za něj na základě jím udělené plné moci zpracovává a podává daňový poradce, mohlo být (bez následků vyplývajících z daňového řádu) podáno ve lhůtě dle ust. § 136 odst. 2 daňového řádu (tj. ve lhůtě 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období), musí být příslušná plná moc uplatněna u správce daně (věcně a místně příslušného) před uplynutím lhůty podle § 136 odst. 1 daňového řádu.

Podpůrně v této souvislosti žalovaný odkázal na komentář k daňovému řádu (Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K.; Žižková, M. Daňový řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 822).

Pokud žalobce argumentuje tím, že v ust. § 136 odst. 2 daňového řádu není uvedeno, že plná moc ke zpracování a podání daňového přiznání musí být uplatněna u příslušného správce daně, tak jak je výslovně uvedeno např. v ust. § 73 odst. 1 daňového řádu, podle žalovaného je třeba uvést, že v ust. § 73 odst. 1 daňového řádu je zakotveno obecné pravidlo, že podání v daňovém řízení se podává u příslušného, tj. věcně i místně příslušného, správce daně. Toto pravidlo se pak nepochybně vztahuje i na podání plné moci. Argumentuje-li pak žalobce právní úpravou zachování lhůty zakotvenou v ust. § 35 odst. 2 daňového řádu, je třeba konstatovat, že toto zákonné ustanovení na případ uplatnění (podání) plné moci u správce daně nikterak nedopadá. V případě plné moci je třeba aplikovat speciální ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu, které stanoví, že plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.

Vzhledem k tomu, že mezi účastníky není nikterak sporný ani obsah napadeného rozhodnutí, který vyplývá ze shodných žalobních tvrzení, ani rozsah rozhodných skutkových zjištění, a spornou je toliko otázka právní, soud upouští od rekapitulace obsahu správního spisu.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Městský soud v Praze přitom dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Jak již bylo předznamenáno, předmětem předloženého sporu je posouzení právní otázky, zdali žalobce stihl uplatnit plnou moc u správce daně v příslušné lhůtě (§ 136 odst. 1 daňového řádu) k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání (§ 136 odst. 2 daňového řádu).

Podle § 27 odst. 2 daňového řádu „[p]lná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně“.

Podle § 35 odst. 1 písm. a) daňového řádu „[l]hůta je zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty podána u provozovatele poštovních služeb poštovní zásilka obsahující podání adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně“.

Podle § 35 odst. 2 daňového řádu „[n]ebyl-li úkon učiněn u věcně a místně příslušného správce daně, je lhůta zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty učiněn tento úkon u nadřízeného správce daně nebo u jiného věcně příslušného správce daně“.

Podle § 136 odst. 1 daňového řádu „[d]aňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, se podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období“. Podle odst. 2 stejného ustanovení „[j]de-li o daňový subjekt, který má zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, nebo jehož daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává se daňové přiznání podle odstavce 1 nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. To platí jen, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1. Pokud v šestiměsíční lhůtě podle věty první tento poradce zemře nebo zanikne, zůstává tato lhůta zachována“.

Výkladem těchto rozhodných ustanovení se na obdobném skutkovém půdorysu jako v nyní posuzovaném případě zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2015, č. j. 4 Afs 68/2015-35 (publikován pod č. 3261/2015 Sb. NSS). Dospěl přitom k závěru, že „zatímco § 27 odst. 2 daňového řádu určuje čas, od kterého je plná moc účinná vůči správci daně, ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu vymezuje podmínku, při jejímž splnění dochází k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání. Jedná se tedy o dvě různé normy, které řeší odlišné otázky. Jejich společným prvkem v hypotéze je sice uplatnění plné moci u správce daně, obě ale spojují v dispozici s tímto uplatněním odlišné právní účinky; zároveň naplňují každá jiný účel. Pojem „uplatnění“ je proto nutné vykládat v kontextu těchto právních ustanovení a nelze opomenout jejich smysl; jazykový výklad je zde pouze prvotním přiblížením k obsahu právní normy (nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, č. 30/1998 Sb., rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na: <http://nalus.usoud.cz/>). Ostatně i z hlediska čistě jazykového výkladu je třeba poznamenat, že pojem „uplatnit“ používá zákonodárce v různých ustanoveních daňového řádu ve smyslu „podat“, aniž by tím bylo vždy míněno (až) dojití určitého úkonu správci daně. Např. § 159 odst. 1 daňového řádu stanoví, že „[p]roti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla“. Nelze mít ovšem pochybnosti o tom, že toto ustanovení určuje procesní lhůtu k podání námitek, na jejíž zachování je třeba aplikovat § 35 daňového řádu. Totéž je třeba vztáhnout i na § 136 odst. 2 daňového řádu“.

Podle Nejvyššího správního soudu „je tedy účelem § 27 odst. 2 daňového řádu určit přesně okamžik, kdy vzniká zmocněnci oprávnění k zastupování osoby zúčastněné na správě daní a tomu odpovídající povinnost správce daně s touto osobou jednat. Naproti tomu účelem § 136 daňového řádu je stanovit lhůty pro podání daňového přiznání. U otázky týkající se vzniku zastoupení je nezbytné, aby oprávnění k zastupování vzniklo u konkrétního správce daně právě ve chvíli, kdy se plná moc dostane do jeho sféry, protože je tak postaveno najisto, od kdy má tento správce daně se zmocněncem jednat (jiný výklad ani není možný, protože nelze požadovat po správci daně, aby jednal se zmocněncem předtím, než je mu známo, že zde takový zmocněnec je). Pro prodloužení lhůty k podání daňového přiznání ve smyslu § 136 odst. 2 daňového řádu naopak není důležité určení přesného okamžiku, kdy plná moc dojde konkrétnímu správci daně. Zákon pouze požaduje, aby podání obsahující plnou moc daňového poradce bylo učiněno v příslušné lhůtě (§ 136 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 136 odst. 1 daňového řádu). Je přitom logické, aby včasnost tohoto úkonu byla posuzována shodně jako u podání samotného daňového přiznání, tj. dle § 35 daňového řádu“.

Z uvedeného pak vyplývá, že je nutné rozlišovat mezi účinky uplatněné plné moci (i) na vznik zastoupení před správcem daně a (ii) na prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání. V prvním případě daňový řád podle § 27 odst. 2 spojuje jednoznačně vznik zastoupení s doručení plné moci do dispozice příslušného správce daně (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2015, č. j. 4 Afs 8/2015 - 39; a ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013 - 66). Ve druhém případě (§ 136 odst. 2 daňového řádu) jde o posouzení včasnosti procesního úkonu daňového subjektu, při němž je třeba aplikovat pravidla pro zachování lhůt (§ 35 daňového řádu).

Vzhledem k tomu, že žalovaný nepřednesl ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani ve vyjádření k žalobě argumentaci, s níž by se zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu již nevypořádal, nemá Městský soud v Praze důvodu jakkoliv se od vysloveného právního názoru odchylovat. Pak ovšem platí, že při uplatnění plné moci žalobce bylo tedy nutné zohlednit vedle § 136 odst. 1 a 2 též i § 35 daňového řádu. V případě plné moci doručené Finančnímu úřadu pro Prahu 8, tj. správci daně věcně příslušnému, avšak místně nepřislušnému, byla plná moc podle shodných vyjádření účastníků doručena před uplynutím lhůty podle § 136 odst. 2 daňového řádu, byla tedy splněna podmínka pro zachování lhůty dle § 35 odst. 2 daňového řádu bez ohledu na to, že věcně a místně příslušnému Finančnímu úřadu pro Prahu 2 bylo podání doručeno až po uplynutí příslušné lhůty. Žalobce tak splnil podmínku v § 136 odst. 2 větě druhé daňového řádu k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání a ze zákona se mu prodloužila lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob.

S ohledem na to nebylo lze než uzavřít, že žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí z nesprávného právního posouzení věci, a proto soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. - žalobce byl v řízení plně úspěšný, náleží mu tak proti žalovanému náhrada nákladů řízení. Náklady řízení žalobce spočívají předně v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Další náklady žalobce tvoří odměna daňového poradce, při jejímž výpočtu soud obdobně postupoval podle předpisů o mimosmluvní odměně advokáta (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Odměna zástupce žalobce náleží za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci, podání návrhu ve věci samé a podání repliky k vyjádření žalovaného. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3100 Kč (3 x 3100 Kč = 9300 Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (3 x 300 Kč = 900 Kč). Soud přitom odměnu zástupce žalobce zvýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tak soud žalobci přiznal na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu,

neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. srpna 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová